

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.063/2025/4.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Lukács Zoltán ügyvéd (Cím4) által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek – a Dr. Juhász György Ügyvédi Iroda (Cím5., eljáró ügyvéd: dr. Juhász György) által képviselt Alperes1 egyéni vállalkozó (Cím1) alperes ellen képzési költség visszafizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 11.M.70.117/2024/28. számú ítélete ellen az alperes által 29. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 80 000 (nyolcvanezer) forint másodfokú perkoltséget.

Kötelezi továbbá az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 36 000 (harminchatezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított, a fellebbezés szempontjából lényeges tényállás szerint a felperes 2021 szeptemberétől 2023 júniusáig volt tanuló a (SZAKKÉPZŐ INTÉZMÉNY) kozmetikus technikus képzésén. 2022. február 1. és 2022. augusztus 31. között a gyakorlati oktatásban a munkáltatója (MUNKÁLTATÓ) volt, majd 2022. szeptember 1-től szakképzési munkaszerződéssel munkaviszonyban állt az alperesnél. A szakképzési munkaszerződése szerint a felperes elfogadta a szakirányú oktatásba való részvétel feltételeit és kötelezettséget vállalt az alperes mint duális képzőhely irányítása szerint a szakirányú oktatásban való részvételre, míg az alperes vállalta a felperes szakirányú oktatáson való

foglalkoztatását, oktatását és kötelezettséget vállalt a számára a szakképzésről szóló 2019. évi LXXX. törvényben (a továbbiakban: Szkt.) meghatározott munkabér és egyéb juttatások nyújtására.

[2] A felperes munkabére havi 100 000 forint volt. Havonta 12 nap gyakorlati oktatáson vett részt az alperesnél, a munkaideje 8 órától 16 óra 30 percig tartott. Az alperes a felperes és a nála gyakorlati képzésen levő további 8 fő tanuló számára szakmai képzéseket szervezett, melyeken a tanulóknak saját költségükön kellett részt venniük, azok alkalmanként 5 000 forintba kerültek, ezen összegeket kedvezményesen, kozmetikai termékekre levásárolhatták, arról a számla az alperes részére került kiállításra.

[3] 2022. szeptember 1. és 2023. június 30. között a felperes a munkabéréből anyag- és rezsiköltség címén minden hónapban megfizetett az alperesnek havi 45 000 forintot akként, hogy a 2023 júniusra esedékes 45 000 forintot részletekben teljesítette úgy, hogy 2023 február, március és április hónapokban havonta 10 000 forinttal, míg május hóban 15 000 forinttal fizetett többet.

[4] A felperes a keresetében 860 000 forint képzési költség és kamata visszafizetésére kérte kötelezni az alperest. Azt adta elő, hogy az alperesnek a munkaviszonya alatt a munkájával kapcsolatban felhasznált kozmetikumok és egyéb költségek felmerülésére a havi összegeket a munkabére kézhezvételét követően készpénzben kellett átadnia. Az alperes által szervezett képzések költségeit pedig ezeken az összegeken felül fizette meg.

[5] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy 2022. szeptember 1-től valóban szakképzési munkaszerződést kötött a felperessel bruttó 100 000 forint munkabérrel. A gyakorlati oktatást ő tartotta, mint kozmetikus szakoktató, de a felperes a vállalkozási tevékenységéhez ténylegesen a munkájával nem járult és nem is járulhatott hozzá. A szakképzési munkaszerződés tartalmazta, hogy a képzés ideje alatt minden általa szervezett képzésen a felperesnek részt kellett vennie, mely díjfizetési kötelezettséggel járt és az termékekre levásárolható volt. A csatolt hangfelvételen a 45 000 forintos fizetés azért hangzik el, mert az egy tanfolyam ára volt.

[6] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 450 000 forint költségtérítést és annak 2023. július 1. napjától a kifizetés napjáig járó, félévente a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 26 832 forint eljárási illetéket és 7 773 forint állam által előlegezett költséget, megállapította, hogy 24 768 forint eljárási illeték és 7 175 forint állam által előlegezett költség az állam terhén marad.

[7] Az ítélet indokolásában utalt – többek között – az Szkt. 9. § (3) bekezdésére, 83. § (1) bekezdésére, 85. § (1) bekezdésére, a szakképzésről szóló törvény végrehajtásáról szóló 12/2020. (II. 7.) Korm. rendelet 5. § (1) bekezdésére, valamint a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 51. § (2) bekezdésének a) és b) pontjaira. Úgy foglalt állást, hogy 2022. február 1. és 2022. augusztus 31. között a felperes jogviszonyban az alperes perben nem álló fiával állt, ezért az ezen időszakra előterjesztett 315 000 forint megfizetésére irányuló keresetet elutasította.

[8] Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a meghallgatott tanúk vallomásai alátámasztották a felperes által az alperes részére megfizetett pénzösszegek átadásait, mivel azoknál jelen voltak. A felperes és a tanúk az alperessel és (MUNKÁLTATÓ)kal fennállt jogviszonyaikat egy egységként értelmezték, az alperessel fennállt munkaviszony időszakára a felperessel azonosan adták elő a kifizetett összegek mértékét. A csatolt üzenetváltások és hangfelvételek alapján úgy ítélte meg, hogy pluszban kellett a havi 10 000-15 000 forintot megfizetni a felperesnek és a tanúknak 2023-ban, az nem egy egyszeri anyagköltség volt, hanem havonta megemelt összeget kellett átadni az alperesnek. Erre tekintettel igazolt egy havi rendszerességgel fizetett költség is, amely megnövekedett a 2023 június hónapban esedékessé váló költség részleteivel. Az alperes nem összesen kért a tanulóktól 45 000 forintot, hanem a hangfelvétel, a szóveges üzenetek, valamint a tanúvallomások egybehangzó tartalma szerint havonta és személyenként.

[9] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes 2022. szeptember 1. és 2023. június 30. között havonta 45 000 forintot fizetett a munkabéréből az alperes részére, ezért 450 000 forint költségtérítés visszafizetésére kötelezte az alperest. Kimondta, hogy a felperes azt nem bizonyította, hogy a perbeli időszakban havi 55 000 forintot fizetett volna folyamatosan az alperes részére.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak részbeni megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, másodlagosan a polgári perendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 381. §-a alapján annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Azt adta elő, hogy nem felel meg a valóságnak, hogy a tanúk a felperessel azonosan adták volna elő az anyag- és rezsiköltségre vonatkozó nyilatkozataikat. A tanúvallomások nem támasztják alá a felperes előadását, hanem azzal és egymással is ellentétesek. Az ellenkérelme mellékleteként becsatolt iratokkal szerinte sikeresen ellenbizonyította, hogy kizárólag a felperes – és a többi tanú – által a vizsgáikra és egyéb tevékenységeikre rendelt termékek árát kérte el, az általa szervezett tanfolyam felperes és a tanúk által kifizetett díját pedig teljes egészében levásárolhatták. A Képzési és Kimeneti Követelmények azon előírására, miszerint „a vizsgázó feladata, hogy a modelljének és a vizsgarésznek megfelelő kezelőanyagokról és kéziszerszámokról és a modellel kapcsolatos nyilatkozatokról, dokumentumokról gondoskodjon” utalással hangsúlyozta, hogy az eljárása a felperessel – és a tanúkkal – szemben maradéktalanul jogszerű volt.

[11] Fenntartotta, hogy több alkalommal fizetett ki megelőlegezett tanfolyami díjakat 5 000 forint/fő összegben és egyéb a felperes által a vizsgára rendelt termékeket, amiket a felperes és tanulótsai egymás között felosztottak, ezért így egységesen mindenkire 45 000 forint jutott. Ennek az árát a felperes a legutolsó májusi béréből fizette ki utólag, mivel a vizsga 2023. június 2-án volt. A tanúk semmiképpen nem tekinthetők elfogulatlanoknak, hiszen mindegyik indított ellene fizetési meghagyásos eljárást. Az elsőfokú bíróság által megsértett jogszabályhelyként a Pp. 279. §-át és az Mt. 51. § (2) bekezdés a) pontját jelölte meg.

[12] A felperes fellebbezési ellenkérelmében – annak tartalma szerint – az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen, a bizonyítékokkal összhangban állapította meg, azok lényegében egybehangzóak és csak az időmúlás miatt voltak lényegtelen különbségek a tanúk vallomásai között. Nem volt minden tanú korábban saját maga is érdekelt, mert az alperessel szemben (TANÚ1) nem kezdeményezett fizetési meghagyásos eljárást. A tanúk a hamis tanúzás törvényes következményeire történt figyelmeztetést követően tették meg vallomásaikat, és azok összhangban voltak a csatolt hangfelvétel tartalmával. Ezzel szemben az alperes tényállításai egyértelműen ellentétesek voltak a bizonyítékokkal. A fellebbezésben megjelölt hivatkozások alapján az elsőfokú ítélet nem jogszabálysértő, ezért a megváltoztatásának, vagy hatályon kívül helyezésének nincs helye. Ez utóbbival kapcsolatban egyébként az alperes maga sem jelölt meg olyan érvet, amely azt indokolná.

[13] A fellebbezés megalapozatlan.

[14] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét, a keresetet részben elutasító rendelkezését nem érintette. A fellebbezés elbírálása során a felülbírálati jogkörét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között gyakorolta [Pp. 370. § (1) bekezdés].

[15] Az alperes fellebbezésének az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányuló kérelme alapján az ítéltábla elsődlegesen az elsőfokú bíróság eljárásának a szabályszerűségét vizsgálta a Pp. 369. § (1) bekezdése és 381. §-a figyelembevételével. Az eljárásjogi felülbírálat körében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a peres eljárást az arra irányadó eljárásjogi szabályok megsértése nélkül folytatta le, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését megalapozó eljárásjogi szabálysértést az alperes a fellebbezésében meg sem jelölt, az ítéltábla pedig olyan eljárási szabálysértést, vagy téves anyagi pervezetést, amely erre okot adott volna nem észlelt [Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései, Pp. 381. §], ezért e tekintetben az alperes fellebbezése nem alapos.

[16] Az ítéltábla a fellebbezésnek az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására irányuló kérelme alapján elvégezte az elsőfokú ítélet Pp. 369. § (3) bekezdése szerinti anyagi jogi felülbírálatát. Ennek eredményeként azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az

ítéletében a másodfokú felülbírálat szempontjából releváns tényállást helyesen, eljárási szabálysértés nélkül állapította meg, a perbeli bizonyítási eljárást a felek indítványainak keretei között a kellő terjedelemben lefolytatta, a bizonyítás eredményét a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint helyesen – a felek tényállításainak, a bizonyítékoknak, valamint az egyéb peradatoknak a szabad felhasználásával [Pp. 263. § (1) bekezdés] és egybevetésével, azok egyenként és összességében történt értékelése alapján – mérlegelte, és a vonatkozó anyagi jogi szabályok megfelelő alkalmazásával érdemben is helyesen határozott. Mindezzel az ítéltábla maradéktalanul egyetértett, ezért annak indokaira csupán visszautal a Pp. 386. § (4) bekezdésére figyelemmel és kizárólag a fellebbezésre tekintettel emeli ki a következőket.

[17] Az alperes a fellebbezését arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság a perbeli bizonyítás eredményét helytelenül értékelte, és ebből következően a tényállást helytelenül állapította meg.

[18] Erre tekintettel az ítéltáblának azt kellett vizsgálnia, hogy követett-e el az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során olyan hibát, amely az anyagi jogi felülbírálat körében alapot adhatna az ítélet részbeni megváltoztatására. Kiemeli azt az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a Pp. 265. § (1) bekezdése értelmében érdekében álló bizonyítási kötelezettségnek a felperes a keresetnek helyt adó elsőfokú ítéleti rendelkezés tekintetében eleget tett.

[19] A Pp. 279. §-a értelmében a bíróság a meggyőződése szerint mérlegelheti a bizonyítás eredményét, annak korlátja lényegében a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján az okszerűtlenség, amely tulajdonképpen logikai hibát jelent, ez azonban az elsőfokú bíróság ítélete tekintetében nem volt megállapítható. Az e törvényhelyhez fűzött kommentár a következőket rögzíti: „A bizonyítás eredményének mérlegelését illetően a Pp. csak az okszerűtlen mérlegelés felülbírálatát engedi meg, vagyis a bizonyítás eredményének mérlegelése csak akkor hagyható figyelmen kívül, ha az okszerűtlen, vagyis jogszabálysértő vagy ha a másodfokú bíróság is bizonyítást folytatott le. Szűk értelemben vett felülmérlegelésre, azaz a jogszabálysértés megállapítása nélkül a mérlegelés megváltoztatására nincs lehetőség. Ez tehát azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság a bizonyítás okszerűtlennek minősítése után módosítja, kiegészíti vagy további bizonyítást folytathat le akár az első-, akár a másodfokú eljárásban hivatkozott tény megállapítására, és így módosítja, egészíti ki azt. Tehát a tényállás megváltoztatására a másodfokú bíróság nem jogosult anélkül, hogy a bizonyítás eredménye ne lenne okszerűtlen, illetve ne folytatna le további bizonyítást, azonban az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényekből eltérő jogi következtetést vonhat le, a tényeket minősítheti másként.” [Drexlerné Karcub Edit: *A Pp. 369. §-ához írt magyarázat* In: Wopera Zsuzsa (szerk.): *Nagykommentár a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényhez*, Wolters Kluwer Kft., 2025. évi Jogtár-formátumú kiadás]

[20] Ha az adott tényállás megállapítása a beszerzett bizonyítékok értékelésének eredményeként a logika szabályai szerint lehetséges volt, az nem volt kizárt, a másodfokú bíróság akkor sem bírálhatja felül az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, ha ő maga

egyébként a bizonyítékok mérlegelése alapján más ténybeli következtetésre jutott volna. Ez ugyanis a bizonyítékok másodfokú eljárásban történő felülmérlegelésének tilalmába ütközik. Az elsőfokú bíróság megfelelő indokát adta az ítélete indokolásában a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapított tényállásra figyelemmel annak, hogy miért fogadta el a tanúvallomásokat, a hangfelvételeket és az okirati bizonyítékokat és ezek alapján miért tekintette bizonyítottnak mindösszesen 450 000 forint költség visszafizetése tekintetében a felperes követelését. tanú11, (TANÚ2), tanú3 és tanú4 tanúk valamennyien, lényegében egyezően, akként nyilatkoztak, hogy a perrel érintett időszakban személyenként havonta 45 000 forintot meg kellett fizetniük az alperes részére, ezt a csatolt hangfelvételek alátámasztották. Erre tekintettel és ezzel szemben a fellebbezésben írtak alapján nem volt lehetőség a felülmérlegelésre, nem volt az megállapítható, hogy a bizonyítékok iratellenes értékelésével jutott volna az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során megalapozatlan következtetésekre. Az a tény, hogy az alperes a perbeli következtetésen előadott álláspontjával összhangban nem ért egyet a bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállással, önmagában nem teszi azt aggályossá, okszerűtlenné.

[21] Az elsőfokú bíróság tehát helyesen értékelte a bizonyítékokat és az Mt. 51. § (2) bekezdés a) pontja alapján helytállóan kötelezte az alperest a felperes által a munkaviszonya teljesítésével összefüggésben az alperes jogszerűtlen kötelezése miatt megfizetett költségek visszafizetésére.

[22] Az alperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanúk nem voltak elfogulatlanok az irányában. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott a bírói gyakorlatra. Jelen perben olyan tények, körülmények nem merültek fel, amelyek miatt a tanúk elfogultságára, szavahihetetlenségére lehetne következtetni, ilyet egyébként az alperes sem jelölt meg a fellebbezésében. A következetes és évtizedes bírói gyakorlat szerint (lásd például: Legfelsőbb Bíróság Mfv.I.10.251/1999/2. számú és Mfv.I.10.014/2009/3. számú ítéletek, Kúria Mfv.III.10.584/2017/4. számú ítélet) önmagában az, hogy a munkaügyi perben meghallgatott tanú a munkáltató alkalmazásában áll, állt, vagy részére más jogviszonyban munkát végez, vagy végzett, vele gazdasági kapcsolatban áll, vagy állt elfogultságot nem jelent. Az ítéltábla e körben kiemeli azt is, hogy a tanúk a meghallgatásaik időpontjaiban már nem voltak egyéb eljárásban az alperes ellenérdekű felei sem, így a hamis tanúzás törvényes következményeire történt figyelmeztetést követően előadott nyilatkozataik megtételében semmilyen ellentétes érdek nem vezethette őket.

[23] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét annak helyes indokai alapján a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata szerint helybenhagyta.

[24] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért maga viseli a másodfokú eljárásban felmerült költségét, és köteles megfizetni a másodfokú eljárásban pernyertes felperes perköltségét a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében.

[25] Másodfokú perköltségként merült fel a pernyertes felperes oldalán az őt képviselő ügyvéd felszámított [Pp. 81. § (1) bekezdés] munkadíja, melynek összegét az ítéltábla a fellebbezés benyújtásának időpontjára tekintettel alkalmazandó a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és a csatolt ügyvédi megbízási szerződés alapján határozott meg összesen 80 000 forintban.

[26] A fellebbezési illeték alapját, a pertárgyértéket a másodfokú eljárásban az ítéltábla az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése alapján 450 000 forintban állapította meg, a másodfokú eljárás illetékének a mértékét pedig az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint 36 000 forintban határozta meg.

[27] A feleket a perben a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja értelmében megillető tárgyi költségfeljegyzési jogra tekintettel meg nem fizetett 36 000 forint fellebbezési eljárási illetéket a pereszes alperes köteles megfizetni az állam javára, a nemzeti adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára a Pp. 101. § (1) bekezdése és a Pp. 102. § (1) bekezdése, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján.

[28] Tájékoztatja az ítéltábla az alperest, hogy az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni. Az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Ha az alperes az illeték megfizetésére történő jelen felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. rendelkezéseit és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályokat kell alkalmazni.

[29] A másodfokú perköltség megfizetésére vonatkozó teljesítési határidő a Pp. 344. § (1) bekezdésén alapul.

[30] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja értelmében tárgyaláson bírálta el.

[31] Ez ellen az ítélet ellen a fellebbezés lehetőségét – megengedő szabály hiányában – a Pp. 365. § (2) bekezdése zárja ki.

Debrecen, 2026. április 14.

Dr. Tass Edina sk. a tanács elnöke, Dr. Rózsavölgyi Bálint sk. előadó bíró,
Dr. Riczu András sk. bíró